

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1993-1994

27 MEI 1994

ONTWERP VAN DECREET

betreffende de milieubeleidsovereenkomsten

VERSLAG

namens de Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud
uitgebracht door de heer R. Landuyt

Samenstelling van de Commissie :

Voorzitter : de heer M. Capoen.

Vaste leden : de heren H. Brouns, P. Desmet, H. Marsoul, B. Vandendriessche en J. Van Looy ;

de heren R. Landuyt, J. Peeters, R. Swinnen en J. Timmermans ;

de heren J. Gabriëls, F. Vergote en M. Verwilghen ;

de heer X. Buisseret ;

de heer M. Capoen ;

de heer L. Barbé.

Plaatsvervangers :

de heren J. Ansoms, F. Cauwenberghs en J. De Meyer, mevrouw T. Merckx-Van Goey en mevrouw M. Tyberghien-Vandenbussche ;

de heren J. De Mol en C. Lisabeth, mevrouw L. Maximus en de heer G. Moens ;

mevrouw A. De Maght-Aelbrecht, de heer A. Denys en mevrouw J. Leduc ;

de heer J. Caubergs ;

de heer J. Caudron ;

mevrouw V. Dua.

Zie :

401 (1992-1993)

— Nr. 1 : Ontwerp van decreet

— Nrs. 2 tot 4 : Amendementen

DAMES EN HEREN,

De Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud besprak dit ontwerp van decreet op haar vergaderingen van 19 april, 6 mei en 19 mei 1994.

1. Inleiding van de minister

Dit ontwerp van decreet werd reeds op 7 september 1993 bij de Vlaamse Raad ingediend. Gelet op de prioritaire aard van de wijziging van het afvalstoffendecreet werd de bespreking ervan tot na de behandeling van het ontwerp inzake de afvalstoffen uitgesteld. Het verheugt de minister dat de bespreking thans ten gronde kan worden aangevat, te meer daar tijdens de bespreking van het afvalstoffendecreet reeds enige discussie is gerezen omtrent het gebruik van milieubeleidsovereenkomsten (MBO's) als instrument van het afvalstoffenbeleid.

Het ontwerp dat nu voorligt is, evenals het afvalstoffendecreet dat recent werd aangenomen, een concreet resultaat van de werkzaamheden van de Interuniversitaire Commissie tot Herziening van het Milieurecht in het Vlaamse Gewest, onder voorzitterschap van Prof. Bocken.

Het oorspronkelijke voorontwerp, zoals uitgewerkt door de Commissie Bocken, werd op 27 mei 1992 voor advies voorgelegd aan de SERV en de MINA-Raad, die respectievelijk op 9 september en 2 juli 1992 advies uitbrachten. Naar aanleiding van deze adviezen werd de tekst op een aantal punten aangepast en vervolgens op 3 maart 1993 principieel goedgekeurd door de Vlaamse regering. De Raad van State bracht op 1 juni 1993 zijn advies uit over het voorontwerp. Ten gevolge van dit advies werden een tweede reeks wijzigingen doorgevoerd, waarna het ontwerp van decreet op 22 juli 1993 definitief door de Vlaamse regering werd goedgekeurd en in september 1993 bij de Vlaamse Raad werd ingediend.

Sinds enkele jaren worden milieubeleidsovereenkomsten regelmatig gebruikt als instrument van het milieubeleid, zowel op federaal niveau als in het Vlaamse Gewest. Dergelijke overeenkomsten worden zowel door de overheid als door het bedrijfsleven gezien als een alternatief voor klassieke regulering en een middel om aan een constructieve samenwerking op milieugebied tussen overheid en privé-sector gestalte te geven. Anderzijds heeft het ontbreken van een duidelijk wettelijk kader voor milieuconvenanten en de onduidelijkheid over de rechtsgevolgen van deze overeenkomsten aanleiding gegeven tot een maatschappelijke discussie over de opportuniteit van het gebruik van dit nieuwe beleidsinstrument.

Daarom achtte de minister het noodzakelijk om een decretaal kader voor milieubeleidsovereenkomsten in het leven te roepen om duidelijkheid te scheppen over de aard, wijze van totstandkoming en gevolgen van deze overeenkomsten en regels inzake inspraak en bekendmaking vast te stellen. De tekst opgesteld door de Commissie Bocken beantwoordde aan deze bekommernissen en de minister heeft hem dan ook als basis gebruikt voor de uitwerking van het ontwerp van decreet. De minister wijst erop dat hij sinds zijn ambtsaanvaarding als minister van leefmilieu geen enkele MBO gesloten heeft, precies omdat hij het nodig vond eerst over een duidelijk decretaal kader te beschikken. Het is precies het opzet van dit ontwerp van decreet om een dergelijk kader in het leven te roepen.

Zoals aangekondigd in zijn beleidsbrief van april 1992, heeft de minister geopteerd voor een gefaseerde voorlegging van de verschillende onderdelen van het voorontwerp van kaderdecreet van de Commissie Bocken aan de Vlaamse Raad. Het ontwerp van decreet betreffende de milieubeleids-overeenkomsten bevat bepalingen die voldoende autonoom staan tegenover de andere onderdelen van het kaderdecreet en die dus zonder probleem onder de vorm van een afzonderlijk decreet kunnen worden goedgekeurd. Later, wanneer de Vlaamse Raad zich zal uitspreken over een ontwerp van decreet houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, kan eventueel worden beslist om de bepalingen met betrekking tot de MBO's als een afzonderlijke titel in dit algemeen decreet te integreren.

De minister licht vervolgens de belangrijkste bepalingen van het ontwerp toe.

Artikel 2 definieert de milieubeleidsovereenkomst (MBO) als een overeenkomst tussen het Vlaamse Gewest en één of meer verenigingen van ondernemingen. Overeenkomsten tussen het Gewest en andere openbare besturen of individuele ondernemingen zijn geen milieubeleidsovereenkomsten in de zin van het ontwerp. Het ontwerp belet niet dat dergelijke overeenkomsten worden gesloten, maar de bepalingen van het ontwerp zullen hierop niet van toepassing zijn. De rechtsgevolgen van dergelijke overeenkomsten zullen in concreto beoordeeld moeten worden volgens de regels van gemeenschappelĳk verbintenissenrecht. Het gebruik van contractuele instrumenten in de betrekkingen tussen het Vlaamse Gewest en andere besturen of individuele ondernemingen moet echter uitzonderlijk blijven. Zoals de MINA-Raad in zijn advies stelt, moet hier principieel de voorkeur gegeven worden aan publiekrechtelijke instrumenten.

Ingevolge het advies van de Raad van State worden in het tweede lid van artikel 2 nauwkeuriger dan in het voorontwerp de voorwaarden bepaald waaraan organisaties moeten voldoen om met het Gewest MBO's te sluiten. Naast de vereiste van rechtspersoonlijkheid en representativiteit, wordt nu ook vereist dat de organisaties zouden aantonen dat zij door hun leden zijn gemandateerd om MBO's te sluiten die de leden verbinden zoals bepaald in artikel 5. Hiermee wordt tegemoet gekomen aan de belangrijkste bezwaren van de Raad van State met betrekking tot de afwijking van het algemeen principe van de relatieve werking van contracten.

Artikel 3 bepaalt dat MBO's niet in minder strenge zin kunnen afwijken van de vigerende wetgeving en reglementering. Het spreekt vanzelf dat de uitvoerende macht in een privaatrechtelijke overeenkomst geen afwijkingen van de vigerende wetgeving en reglementering kan bedingen. Samen met de MINA-Raad is de minister van mening dat het gebruik van MBO's als beleidsinstrument slechts verantwoord is in de mate dat ze vooruitlopen op publiekrechtelijke regelgeving of deze aanscherpen.

Artikel 4 omschrijft de verplichtingen die uit een MBO voortvloeien voor het Gewest : tijdens de geldingstermijn geen strengere reglementering uitvaardigen door middel van uitvoeringsbesluiten, behalve in geval van dringende noodzaak of indien nodig om te voldoen aan internationale verplichtingen. Op advies van de SERV is hier toegevoegd dat het Gewest in deze gevallen overleg moet plegen met de partijen vooraleer reglementering uit te vaardigen. De SERV heeft ook voorgesteld om de verplichting van het Gewest uit te breiden tot het niet uitvaardigen van reglementering „die onverenigbaar is met de milieubeleidsovereenkomst” maar het leek de minister niet opportuun om dit advies te volgen

omdat de notie „onverenigbaar” voor uiteenlopende interpretaties vatbaar is. Ook mag het Gewest tijdens de duur van de overeenkomst de inhoud ervan in reglementering omzetten.

Het is belangrijk te benadrukken dat de bevoegdheden van de Vlaamse Raad op geen enkele manier door dit ontwerp worden aangetast.

Artikel 5 stelt duidelijk dat een MBO niet vrijblijvend is, maar verbindend voor de partijen. Zij is niet alleen verbindend voor de ondertekenende vereniging(en) maar ook voor haar (hun) leden. De contracterende organisaties zullen daarom, zoals bepaald in artikel 2, moeten aantonen dat zij een mandaat van hun leden hebben en zullen dit dus statutair moeten regelen. De door het ontwerp bevestigde, verbindende aard van de MBO zal de partijen ertoe aanzetten hun respectievelijke verbintenissen duidelijk en concreet te omschrijven, zoals de MINA-Raad noodzakelijk acht.

Artikel 6 voert een inspraakprocedure in. Het ontwerp van MBO wordt bekendgemaakt en er wordt aan eenieder de mogelijkheid gegeven om schriftelijke bezwaren en opmerkingen ter kennis te brengen van de Vlaamse regering. Het ontwerp wordt ook voor advies voorgelegd aan MINA-Raad en SERV en meegedeeld aan de Vlaamse Raad. Hiermee wordt tegemoet gekomen aan de opmerkingen van de MINA-Raad in verband met de noodzaak van inspraak en democratische controle. Indien de Vlaamse Raad zich tegen de sluiting van de MBO verzet, zal de Vlaamse regering ervan afzien om de overeenkomst te sluiten. In geval van negatief advies van één van de adviesraden, dient het Gewest zijn beslissing om de MBO toch te sluiten te verantwoorden in een verslag dat samen met de MBO in het Staatsblad wordt gepubliceerd. Zoals gesuggereerd door de Raad van State zal de mededeling van het ontwerp van overeenkomst aan de Vlaamse Raad gebeuren nadat de SERV en MINA-Raad advies hebben uitgebracht, dit om het mogelijk te maken voor de Vlaamse Raad om met deze adviezen rekening te houden bij de bepaling van zijn standpunt.

Artikel 7 maakt het mogelijk voor andere organisaties dan de oorspronkelijke partijen om toe te treden tot de MBO, mits de oorspronkelijke partijen hiermee instemmen.

Artikel 8 regelt de duur van de MBO en de procedure bij verlenging of wijziging. Een MBO wordt steeds gesloten voor een bepaalde duur, die niet langer mag zijn dan vijf jaar. Stilzwijgende verlenging is onmogelijk. Uitdrukkelijke verlenging is mogelijk na advies van SERV en MINA-raad en moet in geval van negatief advies speciaal gemotiveerd worden op dezelfde manier als het sluiten van de MBO. Bovendien wordt, zoals voor de oorspronkelijke sluiting van de overeenkomst, aan de Vlaamse Raad de mogelijkheid gegeven zich ook over de verlenging uit te spreken. De Raad van State heeft terecht gewezen op de wenselijkheid om voor sluiting en verlenging dezelfde adviesprocedure te hanteren.

Wijziging van de MBO tijdens de geldingsduur is mogelijk mits het akkoord van alle partijen en het volgen van de normale inspraakprocedure. In het oorspronkelijk voorstel van de Commissie Bocken was bepaald dat wijzigingen alleen mogelijk zouden zijn indien ze de inhoud van de MBO „niet in belangrijke mate zouden beïnvloeden”. De SERV heeft terecht gewezen op de moeilijkheid van interpretatie van deze voorwaarde. Deze beperking werd dan ook geschrapt. De rechtszekerheid van de partijen komt daardoor niet in het gedrang vermits geen wijzigingen mogelijk zijn zonder het akkoord van alle partijen.

Artikel 9 bepaalt dat een MBO mits eerbiediging van een opzeggingstermijn van 6 maanden door partijen kan worden opgezegd. De SERV heeft kritiek op het feit dat van deze termijn niet kan worden afgeweken. In de memorie van toelichting wordt het opleggen van een dwingende termijn gemotiveerd als een compromis tussen het belang van rechtszekerheid voor de partijen en het openbaar belang, dat vereist dat de overheid zich niet voor onbepaalde tijd zou binden en haar bevoegdheid om regulerend op te treden binnen een redelijke termijn moet kunnen terugwinnen.

Artikel 10 betreft de sancties in geval van overtreding van de MBO. Het bepaalt dat dwanguitvoering in rechte kan worden gevorderd. De bepaling van het voorontwerp die aan partijen de mogelijkheid bood om te kiezen voor een scheidsrechterlijke procedure, bepaling die was ingevoerd op advies van de SERV, werd geschrapt wegens de bezwaren van de Raad van State. Op advies van zowel MINA-Raad als SERV wordt ook bepaald dat partijen in de MBO een **controleprocedure** moeten opnemen.

Artikel 11 bepaalt op welke manier een MBO eindigt (bij overeenkomst, verstrijken van termijn of opzegging). Een MBO eindigt niet wanneer haar inhoud overeenkomstig artikel 4 in reglementering wordt omgezet.

Artikel 12 verplicht de partijen om bij de Vlaamse Raad verslag uit te brengen over de uitvoering van de MBO. Dit versterkt de mogelijkheid van democratische controle.

Artikel 13 bepaalt dat in individuele MBO's niet mag worden afgeweken van de bepalingen van het ontwerp. Dit geldt uiteraard alleen voor MBO's gesloten na de inwerkingtreding van het decreet.

De minister gelooft dat dit ontwerp tegemoet komt aan de kritieken die in het verleden terecht tegen het gebruik van MBO's als milieubeleidsinstrument werden geformuleerd. Hij blijft van mening dat dergelijke overeenkomsten een nuttige aanvulling — niet ter vervanging — van het klassieke beleidsinstrumentarium zijn, op voorwaarde dat zij in alle doorzichtigheid worden gesloten en dat hun juridische consequenties eenduidig worden geregeld.

2. Algemene bespreking

Een lid wijst er op dat de milieubeleidsovereenkomsten geen volledig nieuw instrument van het milieubeleid zijn. De MBO's vinden hun oorsprong in de jaren '80. In de vorm van convenanten waren het vrijwillige afspraken tussen de overheid en bedrijfssectoren om bepaalde doelstellingen, die betrekking hebben op het leefmilieu, te bereiken. Er kan worden herinnerd aan de overeenkomsten over het gebruik van **CFK's**.

De Bond Beter Leefmilieu stelde in 1989 reeds positief te staan tegenover MBO's. Toen al werd gevraagd om aan de MBO's een wettelijke kader te geven. Zoals uit een studiedag van de Belgische Vereniging voor Milieurecht over dit thema bleek, was er vanuit de kringen van dat milieurecht aanvankelijk enige terughoudendheid tegenover dit **beleidsinstrument**.

Deze spreker zegt dat zijn fractie steeds voorstander van de toepassing van MBO's is geweest. Zij kunnen namelijk bijdragen tot een positieve dialoog tussen overheid en bedrijfsleven, en daardoor kunnen ze zeker tot resultaten leiden. Daarom heeft zijn fractie altijd aangedrongen op een

vergroting van het maatschappelijk draagvlak van dit beleidsinstrument.

Een wettelijk kader is daarvoor nodig. Ook moet er gezorgd worden voor een voldoende openbaarheid van de afspraken die tussen overheid en bedrijfssectoren worden gemaakt. Wettelijk kader en openbaarheid worden door dit ontwerp goed geregeld.

Het lid heeft enkele bedenkingen bij de procedure die in het ontwerp wordt geschetst. Is die niet al te omslachtig doordat er te veel inspraakmomenten in werden ingebouwd ? Men kan zich afvragen waarom SERV, MINA-Raad en Vlaamse Raad telkens moeten worden betrokken bij de procedure voor het afsluiten van een MBO. Het gevaar van politisering van de dossiers komt erdoor om de hoek kijken. Er zal in de toekomst over moeten worden gewaakt dat de procedure geen reden mag zijn om het afsluiten van MBO's te bemoeilijken.

Een volgende spreker stelt eveneens dat het ontwerp tegemoet komt aan de noodzaak om een juridisch kader te scheppen voor de MBO's. Daardoor zal het in de toekomst mogelijk zijn om sancties op te leggen, als de overeenkomst door een van de partijen niet wordt nageleefd. Een van die sancties kan een schadevergoeding zijn. Dat zal de effectiviteit van dit beleidsinstrument verhogen.

Het is ook positief dat er nu ook termijnen kunnen worden vooropgesteld, waarbinnen de bepalingen van de overeenkomst moeten worden nageleefd.

De MBO's zijn volgens dit lid instrumenten bij uitstek om de verschillende bedrijfssectoren inspraak te verlenen over de manier waarop zij milieudoelstellingen voor hun specifieke sector moeten verwezenlijken.

Er zouden zich volgens dit lid echter ook een aantal problemen kunnen stellen.

Zo kunnen de MBO's geen betrekking hebben op produktnormen, omdat dit een federale materie is. Deze opmerking heeft ook de Raad van State gemaakt. Is het wel mogelijk een sluitend milieubeleid te voeren, bijvoorbeeld inzake de afval, als er geen overeenkomsten kunnen worden afgesloten over produktnormen ?

In artikel 5 wordt bepaald dat de organisatie van de bedrijfstak die namens de sector de MBO ondertekent, gemandateerd moet worden door de bedrijven uit die sector. Hoe wordt de interne democratie binnen die organisatie geregeld ? Dit is niet erg duidelijk. Wat met bedrijven uit een bepaalde industrietak, die niet akkoord zijn met een voor hun sector afgesloten MBO ? Kunnen zij zich uit de organisatie en dus ook uit de MBO terugtrekken ?

In artikel 6, paragraaf 2 wordt bepaald dat iedereen bezwaren kan indienen bij de Vlaamse regering, waarna die naar de betrokken bedrijfsorganisatie zullen worden doorgestuurd. Wat wordt met „iedereen” bedoeld ? Zijn dit alle burgers of enkel **degenen** die een aantoonbaar belang hebben bij de overeenkomst ?

In paragraaf 4 van hetzelfde artikel wordt bepaald dat de Vlaamse Raad binnen een termijn van vijfenveertig dagen bij resolutie verzet kan aantekenen tegen de sluiting van de overeenkomst. Een logische procedure zou volgens het lid zijn dat de Vlaamse Raad zijn goedkeuring moet geven aan de overeenkomst.

Een volgende spreker wil enkele juridische kanttekeningen maken bij het ontwerp van decreet.

De doelstelling van het ontwerp is het scheppen van een juridisch kader voor de **MBO's**. Betekent dit dat er in de toekomst voor wat het milieubeleid betreft, geen andere contracten door het Gewest meer worden afgesloten met bedrijfssectoren ? Als dat de bedoeling is, dan betekent dit dat de contractvrijheid van het Vlaamse Gewest wordt beperkt. Een oppervlakkige lezing van het ontwerp doet echter vermoeden, dat het Gewest in de toekomst nog andere vormen van overeenkomst die met milieubeleid te maken hebben, met de privésector kan afsluiten. Dan kan men zich ook afvragen waarom er nood is aan dit specifieke juridische kader.

In artikel 13 wordt gesteld dat de bepalingen van dit decreet „dwingend recht zijn”. Een jurist kan zich hierbij de vraag gaan stellen hoe deze regel kan worden omzeild. Om hierop te antwoorden moet worden nagegaan wanneer men in het kader van de dwingende wet terecht komt. In artikel 2 wordt een definitie ingevoerd, waarin niet duidelijk wordt gesteld dat „elke” overeenkomst tussen het Vlaamse Gewest en een representatieve organisatie van ondernemingen met het doel milieuverontreiniging te voorkomen, zich binnen het kader van het decreet plaatst. Als het de bedoeling is dat alle bedoelde contracten het voorwerp van dit decreet uitmaken, dan moet dat ook duidelijk worden gesteld.

Het decreet moet sluitend zijn. Niet alleen de huidige minister van leefmilieu, maar ook zijn opvolgers moeten het decreet toepassen. Daarom moeten achterpoortjes worden gesloten, die het zouden mogelijk maken nog andere overeenkomsten in de milieusector af te sluiten, die dan niet binnen het juridisch kader van dit decreet zouden vallen.

„Dwingend recht” wil ook zeggen dat een contract nietig is, als men zich niet aan de in het decreet bepaalde regels houdt. Daarbij stelt men zich dan op juridisch vlak de vraag of het om absolute nietigheid of om relatieve nietigheid gaat. Dit kan niet uit de tekst van het decreet worden opgemaakt.

Als bijvoorbeeld in een overeenkomst bepaalde specifieke regels, zoals die over de opzeg, niet worden gevolgd, betekent dat dan dat de overeenkomst in zijn geheel nietig is ? Een interpretatie zou kunnen zijn dat wanneer een specifieke regel, bijvoorbeeld over de opzegtermijnen, in het contract niet wordt gerespecteerd, slechts dat onderdeel van de overeenkomst nietig is, en dat die opzegtermijn wordt teruggebracht naar de in het decreet bepaalde termijnen.

Deze kwestie is niet erg duidelijk in het decreet gesteld. Er is dus gevaar voor interpretatievrijheid, waardoor na het decreet nog parallelle overeenkomsten zouden kunnen worden afgesloten, die zich buiten het kader van het decreet plaatsen.

In de redactie van de decreetsartikelen moet volgens dit lid dus duidelijker de doelstelling van het decreet tot uiting komen, namelijk dat hiermee alle **milieubeleidsovereenkomsten** afgesloten tussen het Vlaamse gewest en de bedrijfssectoren worden geregeld voor de toekomst.

Volgens de volgende spreker geeft dit ontwerp een **decretaal** kader aan een beleidsinstrument dat reeds verscheidene jaren bestaat. In die zin is het een belangrijke ideologische tekst omdat het over een beleidsfilosofie gaat. Toch is het verbazend dat hierover tot nu toe weinig maatschappelijke discussie is geweest. Het debat ten gronde is tot nu toe steeds ontweken in de politieke discussies en door instanties als de MINA-raad en de SERV. Ook in de toelichting van de minister wordt weinig gezegd over het maatschappelijke en het politieke kader waarin het decreet past.

In de weinige teksten die er bestaan over dit onderwerp

worden er een drietal voordelen van de MBO's vermeld. Ze zijn alle drie te ontkrachten.

Een eerste voordeel dat wordt gegeven is dat de **convenanten** passen in de trend van deregulering. De Nederlandse hoogleraar in het staatrecht Kortmann stelde in het Nederlands Juristenblad van november 1993 dat in de praktijk blijkt dat convenanten niet noodzakelijk leiden naar een vermindering van de regelgeving. Het tegendeel is dikwijls het geval. De onderling afgesproken regels die op deze manier tot stand komen zijn dikwijls nog detaillistischer dan de klassieke regelgeving.

Convenanten passen in de visie van de deregulering : de overheid regelt niet alles in detail, maar maakt afspraken met het bedrijfsleven, dat dan zelf verder uitmaakt hoe de afspraken worden geconcretiseerd.

Het lid verzet zich tegen deze opvatting over de rol van de overheid. Onder het mom van deregulering, zou men wel eens tot ontregeling kunnen komen. Het is nog altijd de taak van de overheid om in eerste en laatste instantie de doeleinden van het milieubeleid vast te stellen. Dat kan niet aan het bedrijfsleven worden overgelaten. De overheid kan bovendien geen zaken van algemeen maatschappelijk belang regelen in afspraken met de privésector. Dat moet met wetgeving gebeuren.

Een tweede verondersteld voordeel van de MBO's is dat daarbij overleg en inspraak een belangrijke plaats innemen. Bij voorbereiding van wetgeving moet de overheid de mening horen van de betrokken sectoren. Maar voor de rechtstaat zou het bijzonder erg zijn als de overheid alleen nog maar regels zou kunnen uitvaardigen, waarmee de betrokkenen vooraf volledig akkoord kunnen gaan. Dat zou het regelend optreden van de overheid volledig onmogelijk maken. Het gezag van de overheid zou er door worden ondergraven. In bepaalde dossiers moet de overheid durven ingaan tegen particuliere belangen van burgers of bedrijven.

Bij normale wetgeving moet de overheid gesprekspartners bij de voorbereiding betrekken. Het conventiensysteem gaat echter veel verder : het bindt de overheid met handen en voeten aan de particuliere belangen van de privésector.

Ten slotte wordt ook als voordeel aangegeven dat met convenanten snel en flexibel kan worden ingespeeld op wijzigingen die zich in het milieubeleid opdringen. Er wordt van uitgegaan dat het opstellen van nieuwe wetgeving een lang en moeilijk proces is, terwijl MBO's gemakkelijk kunnen worden aangepast. Dat klopt zo lang het om details in de overeenkomst gaat. Het opstellen van de convenanten zelf heeft echter heel wat voeten in de aarde en kan lang duren.

Bovendien kunnen er allerlei verdragingsmanoeuvres zijn. Zo kan een lid van de ondertekenende organisatie wijzigingen tegenhouden. Er kan ook bij niet-uitvoering van de MBO op rechtszaken worden aangestuurd, die dan weer jaren kunnen duren. Het niet uitvoeren van een MBO kan er de aanleiding toe zijn dat de overheid er toch toe overgaat de bepalingen ervan in reglementering en wetgeving om te zetten. Dat zou dan betekenen dat de MBO tijdverlies is geweest voor de overheid.

Nog steeds volgens dezelfde spreker blijkt dus dat er geen voordelen aan de MBO-formule zijn verbonden. Daarnaast somt hij een aantal volgens hem duidelijke nadelen op.

De overheid gaat met privé-organisaties overeenkomsten afsluiten over zaken van algemeen belang. Een onafhankelijke controle is daarbij echter niet gegarandeerd. De controle

op de uitvoering van het convenant wordt uitgevoerd, zoals de ondertekenaars het zelf wensen. Onafhankelijk toezicht door de rechterlijke macht, zoals dat bij normale wetgeving het geval is, bestaat er dus niet. Dit doet afbreuk aan één van de meest elementaire rechtsbeginselen.

Ook de openbaarheid is niet gegarandeerd. Er is geen inspraakmogelijkheid van onder andere MINA-raad en SERV tijdens de onderhandelingen die aan de sluiting van de overeenkomst voorafgaan. Bij een **milieuvergunningaanvraag** bestaat bijvoorbeeld wel een inspraakprocedure, die hier achterwege blijft.

De MBO kan slechts worden afgesloten als beide partners het met elkaar eens zijn. Daardoor wordt er in feite een vetorecht aan de industrie gegeven, met als resultaat dat de afspraken altijd minder streng zullen zijn, dan wat wetgeving kan opleggen. Op die manier kan er geen offensief milieubeleid worden gevoerd. Als het de bedoeling is bepaalde sectoren te laten inkrimpen, zoals de bio-industrie en de **PVC-sector**, dan is een offensief beleid nodig. Zulke sectoren gaan zeker nooit een overeenkomst tekenen die hun afbouw inhoudt.

Verder redenerend kan men ook veronderstellen dat één bedrijf, dat lid is van een bedrijfsorganisatie, dwars kan gaan liggen. Als één bedrijf niet akkoord gaat met de MBO dan kan dat verhinderen dat die wordt afgesloten. Bedrijven kunnen ook altijd dreigen met uit de federatie te stappen, zodat ze niet meer gebonden zijn aan de afspraken. Bovendien zijn niet alle bedrijven aangesloten bij de federatie. Als het daarbij om grote en sterk vervuilende bedrijven gaat, dan heeft de MBO geen zin.

Het afsluiten van MBO's betekent ook dat de overheid afziet van haar wetgevende bevoegdheid. Daarmee draagt de overheid bij aan haar eigen verzwakking.

Verder kan een MBO een inbreuk zijn op het Europees kartelrecht. **Als** ondernemingen onderling afspraken maken in verband met hun commerciële activiteiten kan er sprake zijn van concurrentievervalsing. Als een MBO als zodanig wordt geïnterpreteerd, dan kan dit de nietigheid van de overeenkomst inhouden. De mogelijke problemen op het vlak van Europees kartelrecht werden volgens de spreker niet in het ontwerp ingecalculeerd.

Het lid besluit dat zijn fractie om al deze redenen het instrument van de milieuconvenanten afwijst. Onder het mom van responsabilisering, verinnerlijking en inspraak worden zaken van algemeen belang geregeld tussen de overheid en het bedrijfsleven in afspraken waarbij de controle op de naleving ervan niet gegarandeerd is. De weg naar ontregeling ligt daardoor volgens de spreker open. Met de MBO's kan geen offensief milieubeleid worden gerealiseerd en holt de overheid haar macht en gezag uit.

De volgende spreker is het met de visie van dit lid absoluut niet eens. Het ontwerp geeft een juridisch kader aan het reeds enkele jaren gebruikte instrument van de **milieuconvenanten**. Belangrijk bij die juridische omkadering is dat aan drie zaken wordt tegemoet gekomen : openbaarheid, juridische afwingbaarheid en parlementaire controle. Daaraan voldoet dit ontwerp ten volle.

De kritiek van de vorige spreker snijdt volgens dit lid geen hout. Artikel 3 stelt immers expliciet dat een MBO geldende wetgeving of reglementering niet kan vervangen of er in minder strenge zin van afwijken. Integendeel zal een MBO altijd strenger zijn dan de geldende wetgeving, en in feite

een voorloper zijn van strengere regels. Doordat het parlement de werking van een MBO kan evalueren, kan het worden overtuigd van de noodzaak van nieuwe decreetgeving. In die zin worden MBO's een probaat hulpmiddel voor de decreetgever.

Een volgend lid stelt dat de vraag moet worden gesteld in welke mate hier publiekrecht en privaatrecht door elkaar worden gehaald. De overheid kan met privépersonen contracten voor de levering van goederen en diensten sluiten, meestal na een openbare aanbesteding. Ook kan de overheid beheerscontracten met privépersonen afsluiten. Hier gaat het om overeenkomsten tussen de overheid en privébedrijven om de wetten als het ware beter na te leven, bijvoorbeeld door het in acht nemen van strengere regels. Dit is volgens het lid een nieuw gegeven.

Hoever kan men daarbij gaan ? Moet de uitvoering van de wet wel degelijk onderhandeld worden tussen de overheid en private instellingen ? Is het niet eerder zo dat de uitvoerende macht de wetten moet doen naleven, die door de wetgevende macht zijn gestemd en die door de rechterlijke macht moeten worden gesanctioneerd.

Door dit soort contracten, die in de sfeer van het privaatrecht liggen, wordt het milieubeleid, dat van openbare orde is overloos gecompliceerd. Zoals een vorige spreker reeds stelde is het positief dat bij de voorbereiding van een wet of decreet er ruime inspraak van de betrokkenen is. Als de wet of het decreet eenmaal is gestemd, moet die worden uitgevoerd. Daarvoor moet er geen contract met de betrokkenen worden onderhandeld. Dit betekent volgens het lid een ondergraving van de rechtsstaat.

De minister antwoordt op deze opmerkingen.

Hij wenst vooreerst te herhalen dat de convenanten reeds een hele voorgeschiedenis hebben. Er bestond geen juridisch kader voor en zowat iedere betrokkene was vragende partij om zulk juridisch kader voor de toekomst vast te leggen. De minister wijst er ook op dat hijzelf vooralsnog geen MBO's heeft afgesloten.

De minister ontkent dat dit ontwerp zou te maken hebben met het afstand doen van wetgevende initiatieven. Het is enkel de bedoeling een bestaande evolutie een wettelijke basis te geven.

De minister stelt uitdrukkelijk dat er niet onderhandeld wordt met individuele ondernemingen. Dat is volgens dit ontwerp onmogelijk. Het gaat dus zeker niet op dat met individuele bedrijven zal worden onderhandeld over de vergunningen. MBO's kunnen geen vergunningen regelen. Milieubeleidsovereenkomsten zullen steeds met verenigingen van bedrijven worden afgesloten.

Dit decreet zal een belangrijke verbetering betekenen. De bestaande praktijk van de milieuconvenanten wordt aan een wettelijk kader onderworpen. Bovendien worden er regels van inspraak en bekendmaking vastgelegd.

De rechtsgevolgen van deze overeenkomsten zullen in de toekomst beoordeeld moeten worden volgens de regels van het gemeenrechtelijk verbintenissenrecht voor zover daarvan niet uitdrukkelijk afgeweken wordt door het decreet.

Het gebruik van contractuele instrumenten die de betrekkingen tussen het Vlaamse Gewest en andere overheden of individuele ondernemingen regelen, moet volgens de minister uitzonderlijk blijven. Daarmee sluit hij zich aan bij de opvattingen van de MINA-raad.

Het ontwerp is dus een poging om een bestaande praktijk

decretaal te regelen. Daarbij werd gekozen voor een vrij zware procedure. Het is dan ook niet de bedoeling zo maar te pas en te onpas MBO's af te sluiten. Een MBO mag geen gemakkelijksoplossing zijn om regulering uit de weg te gaan.

De vraag werd gesteld of de Vlaamse Raad bij de MBO moet worden betrokken. Als dit wordt vergeleken met **VLA-REM** dat een uitvoeringsbesluit van een decreet is, dan moet inderdaad worden gesteld dat bij een MBO het parlement duidelijk meer inspraak heeft dan bij een uitvoeringsbesluit.

Over de problematiek van de produktnormen zegt de minister dat het de uitdrukkelijke bedoeling van de grondwetgever was dat dit een federale bevoegdheid zou zijn. Dat betekent dat bijvoorbeeld in het afvalpreventiebeleid een belangrijke verantwoordelijkheid op federaal vlak blijft.

Wat de indiening van bezwaren betreft, zegt de minister dat iedereen inderdaad bewaren kan indienen omdat de MBO's zaken van algemeen milieubelang regelen.

De minister stelt dat het decreet ook niet mag omzeild worden door een MBO niet die naam te geven, maar het een gewoon contract te noemen, alhoewel het een **milieubeleidsdoelstelling** heeft. Wanneer er een overeenkomst wordt afgesloten in de zin van een milieubeleidsovereenkomst, dan is die onderworpen aan alle consequenties van dien.

Wordt er een veto-recht gegeven aan de industrie, zoals een lid stelde ? Er moet steeds van uit gegaan worden dat het om een vrijwillige overeenkomst gaat, met als bedoeling tot concrete resultaten te komen. Dit kan in het verlengde van een bepaalde decreetgeving liggen, bijvoorbeeld van het afvalstoffendecreet, waarin over de uitvoering van **aanvaardingsplicht** een MBO zou kunnen worden afgesproken met de sectoren. Als dit niet op vrijwillige basis kan worden geregeld, kan de overheid steeds dwingende maatregelen opleggen.

Het is inderdaad zo dat daarmee de overheid de weg van de onderhandelingen bewandelt, met als bedoeling de decreten zo efficiënt mogelijk uit te voeren. De overheid krijgt voortdurend de kritiek te horen dat de betrokkenen niet worden geraadpleegd, wanneer bepaalde maatregelen worden getroffen. Volgens de minister mag reguleren niet betekenen het dictatoriaal opleggen van regels. Het is logisch dat een bedrijf de overheid op de hoogte brengt van de gevolgen van een bepaalde reglementering. De inspraak wordt in de MBO dus geconcretiseerd.

Bovendien mag niet vergeten worden dat dit decreet er tegelijkertijd voor zorgt dat de Vlaamse Raad een verregaande controlemogelijkheid heeft over de MBO's. Daarnaast wordt het parlement niet verhinderd om bijkomende **decreetgeving** uit te werken. Met de convenanten die in het verleden werden gesloten, was het parlement zelfs niet op de hoogte van het bestaan van die convenanten. Nu wordt het parlement volledig op de hoogte gebracht en behoudt het volledig zijn decreetgevende bevoegdheid.

De regering verbindt er zich volgens artikel 4 toe om gedurende de geldingstermijn van de MBO geen strengere reglementering uit te vaardigen met een uitvoeringsbesluit. Dat sluit niet uit dat er bijkomende decreetgeving komt. Bovendien blijft het Gewest bevoegd om verordenend op te treden in twee concrete gevallen : als er zich een dringende noodzaak voordoet of als dat het gevolg is van Europese of andere internationale verplichtingen.

De minister is ook van oordeel dat decreetgeving alleen geen garantie is voor het goed uitvoeren van die decreten.

De evaluatie van het vorige afvalstoffendecreet is op dat vlak veelbetekend. Een combinatie van **regulerend** optreden en een beleidsovereenkomst waarin een concrete resultaatverbintenis is opgenomen is in sommige domeinen aangewezen om tot resultaten te komen.

Na dit antwoord van de minister **onspint** er zich een discussie over de rol van de overheid.

Een lid stelt zeker geen tegenstander te zijn van inspraak. Er is echter een fundamenteel verschil tussen onderhandelingen die uitmonden in een contract en onderhandelingen die leiden tot decreetgeving. In het eerste geval is de gesprekspartner van de regering iemand die een machtspositie heeft, waarin die duidelijke voorwaarden kan stellen vooraleer tot een akkoord te komen. In het andere geval heeft de regering de sterkste machtspositie. Daarbij kan de regering rekening houden met de opmerkingen van de gesprekspartner, maar in laatste instantie is het de regering die beslist. Dit decreet geeft aan de bedrijfwereld de indruk dat over alles in de privaatrechtelijke zin kan worden onderhandeld, in de vorm van een contractbespreking.

De minister antwoordt dat niet alles in een decreet omschreven kan worden. Als in een MBO bepalingen zijn opgenomen, die de afdwingbaarheid regelen, kan een MBO verder gaan dan de wetgeving. Bijvoorbeeld kunnen algemene maatregelen in de decreetgeving niet naar alle mogelijke sectoren en subsectoren worden vertaald. In een MBO kan dat wel en kunnen die maatregelen bovendien afdwingbaar worden gemaakt.

Een lid stelt dat de uitvoerende macht grondwettelijk de bevoegdheid heeft om contracten af te sluiten. Wat hier wordt geregeld is een stricter juridisch kader waarbinnen die uitvoerende macht moet opereren. Daarbij wordt de uitvoerende macht aan een grotere controle van het parlement onderworpen. De opmerking als zou de bedrijfswereld hier een grotere greep op de uitvoering van het beleid krijgen klopt dus niet. Het is integendeel het parlement dat hier controlerend optreedt bij het invullen van een bevoegdheid van de regering.

Een lid antwoordt dat de keerzijde van deze medaille is, dat de overheid toch een stap terug zet doordat ze gaat onderhandelen over de uitvoering van het beleid met diegenen die aan dat beleid onderworpen moeten zijn. Met een MBO zal men steeds minder ver kunnen gaan dan met een uitvoeringsbesluit. De regering beperkt met een MBO haar mogelijkheden om dwingend regulerend op te treden.

De minister antwoordt dat de overheid ook nog akkoord moet zijn met het resultaat van de onderhandelingen, vooraleer ze de overeenkomst zal ondertekenen. Bijvoorbeeld, als er over de aanvaardingsplicht per sector wordt onderhandeld, dan is het duidelijk dat uit die onderhandelingen moet voortspuiten dat er wel degelijk aan de decretale vereisten wordt voldaan. Als de overheid daarbij geen voldoening krijgt, zal ze niet ondertekenen. Dit decreet geeft een wettelijk kader aan dit soort onderhandelingen en geeft bovendien aan het parlement de mogelijkheid om er controle op uit te oefenen.

Een lid is niet overtuigd. De MBO houdt geen garanties voor resultaten in. Die garanties zijn er wel met specifieke en dwingende reglementeringen. Nu is het gevaar groot dat door een onontwarbaar kluwen van onderhandelingen, de overheid helemaal niet meer tot efficiënte regelgeving komt.

De minister antwoordt dat het precies de bedoeling van

dit ontwerp van decreet is om dat soort ontsporingen te voorkomen. Nu worden er duidelijke garanties gegeven dat de MBO niet in de plaats treedt van decreetgeving en regulering.

Een lid voegt hier aan toe dat dit betekent dat een MBO altijd verder gaat dan de bestaande regelgeving. In die zin kan een MBO aanleiding geven tot een betere en een meer verregaande decreetgeving.

De minister besluit dat de MBO zeker niet in de plaats van de bestaande decreetgeving treedt. Bovendien moet de MBO voor beide contractanten (overheid en bedrijfswereld) een meerwaarde creëren. Daarbij zal geen van beide partijen belang hebben bij een zwakke convenant. Voor de overheid is het van belang dat het beleid zo efficiënt mogelijk wordt gevoerd. Voor de bedrijfswereld is het van belang dat oneerlijke concurrentie wordt onmogelijk gemaakt doordat de volledige sector aan de zelfde plichten moet voldoen. Zo geeft de MBO aan de bedrijfswereld een grote rechtszekerheid.

3. Artikelsgewijze bespreking

Artikel 1

Dit artikel wordt eenparig aangenomen. De verwijzing naar het grondwetsartikel moet worden aangepast aan de nieuwe gecoördineerde Grondwet. Het gaat in dit decreet om een aangelegenheid als bedoeld in artikel 39 van de Grondwet.

Artikel 1bis (nieuw)

De heer Barbé stelt bij amendement voor een nieuw artikel 1bis in te voegen dat er toe sterkt dat dit decreet van toepassing is onverminderd de federale en Europese wetgeving inzake kartelvorming. (Stuk 401, nr. 2)

De indiener stelt dat afspraken tussen ondernemingen in verband met hun commerciële activiteiten kunnen aanleiding geven tot concurrentievervalsing. Daardoor komen ze in aanvaring met het Europese kartelrecht. Als daardoor de MBO nietig is, dan kan zij niet worden uitgevoerd. Er is ook een mogelijkheid dat de overeenkomsten onder het federale mededingingsrecht vallen. Het is volgens de indiener dus nuttig om expliciet in het decreet te vermelden dat het van toepassing is onverminderd de federale en Europese wetgeving inzake kartelvorming.

Aansluitend zegt een lid dat de rechtsleer tot nu toe stelt dat milieubeleidsovereenkomsten niet kunnen worden gebruikt om Europese regelgeving in intern recht om te zetten, omdat dit geen volwaardige wetgeving is. Nu krijgen de MBO's een decretaal kader. Betekent dit dat ze van nu af kunnen gebruikt worden voor de omzetting van Europese richtlijnen ?

De minister antwoordt op deze vraag dat het uitgesloten is dat MBO's kunnen dienen voor de omzetting van Europees recht in intern recht. Dat moet gebeuren via uitvoeringsbesluiten of decreten, tenzij expliciet in de Europese richtlijn zou zijn opgenomen dat de omzetting via een overeenkomst zou kunnen gebeuren.

De minister stelt dat het amendement van de heer Barbé

een juridische vanzelfsprekendheid is. MBO's kunnen nooit een hogere wetgeving ongedaan maken. Het Europees en federaal kartelrecht is so wie so van toepassing. Het decreet kan aan deze wetgeving op geen enkele manier afbreuk doen. Daarom is de minister van oordeel dat de bepaling die het amendement voorstelt niet in het decreet moet worden opgenomen.

Een lid merkt nog op dat het uitdrukkelijk opnemen van zulke bepaling in de tekst van het decreet de indruk kan wekken dat het decreet wel van bepaalde andere regels afwijkt.

Na deze argumentatie, trekt de indiener zijn amendement in.

Artikel 2

In dit artikel wordt bepaald wat een milieubeleidsovereenkomst precies is.

De heren Landuyt, Brouns en Verwilghen dienen een amendement in waarbij uit de tekst van het artikel duidelijk moet blijken dat iedere overeenkomst met het doel milieuverontreiniging te voorkomen, de gevolgen ervan te beperken of weg te nemen of een doelmatig milieubeheer te bevorderen, een milieubeleidsovereenkomst is en dus onder de regels van dit decreet valt. (Stuk 401, nr. 3) De indieners stellen dat hiermee de poort gesloten wordt voor de omzeiling van het decreet, door het niet bestempelen van een overeenkomst als milieubeleidsovereenkomst. Alle overeenkomsten die in dit kader worden afgesloten tussen het Vlaamse Gewest en representatieve organisaties moeten voldoen aan de bepalingen van het decreet.

Een lid stelt dan dat overeenkomsten die niet aan de bepalingen voldoen nietig zijn. Wie spreekt die nietigheid uit ?

Een indiener van het amendement zegt dat dit de bevoegdheid van de rechtbanken is.

Dit amendement wordt eenparig aangenomen.

De heer Barbé dient een amendement in waarbij de Vlaamse regering als contractant vanwege de overheid wordt vervangen door één of meerdere ministers van de Vlaamse regering, waaronder zeker de minister van de Vlaamse regering bevoegd voor leefmilieu. (Stuk 401, nr. 2)

De bedoeling is uit te sluiten dat ook andere ministers, dan diegene die bevoegd is voor leefmilieu, milieubeleidsovereenkomsten zouden kunnen afsluiten. De minister van leefmilieu moet bij elke milieubeleidsovereenkomst betrokken zijn.

De minister antwoordt dat dit in tegenspraak zou zijn met de bepalingen van de artikelen 20, 68 en 69 van de Bijzondere Wet van 8 augustus 1980 tot hervorming van de instellingen. De Raad van State heeft bij het voorontwerp van decreet op de bodemsanering opgemerkt dat het volgens de bepalingen van de Bijzondere Wet niet aan de decreetgever toekomt om aan bepaalde leden van de regering beslissingsbevoegdheid toe te kennen met betrekking tot de door hem aangewezen materies. De decreetgever kan de verdeling van de bevoegdheden binnen de Vlaamse regering dus niet regelen.

Volgens de minister zou elke MBO een zaak moeten zijn van de gehele Vlaamse regering.

De indiener van het amendement vraagt of dit betekent dat ook een andere minister een MBO kan afsluiten. Voor

sommige zaken, zoals bijvoorbeeld de energiesector, wat een bevoegdheid van de minister van economie is, is het niet altijd duidelijk hoe de bevoegdheden liggen.

De minister antwoordt dat dit een zaak is van bevoegdheidsverdeling binnen de regering, maar volgens hem moet als het om een milieudoelstelling gaat, de minister bevoegd voor leefmilieu bij de afsluiting van de overeenkomst betrokken worden, ook al gaat het om een sector waar een andere minister voor bevoegd is.

Wegens de wettelijke bezwaren trekt de indiener zijn amendement in.

De heer Barbé dient eveneens een amendement in dat er toe strekt dat er een bepaling aan het artikel wordt toegevoegd die stelt dat er enkel milieubeleidsovereenkomsten kunnen worden afgesloten over zaken waarvoor er wettelijke doelstellingen zijn vastgelegd. (Stuk 401, nr. 2) Het is de taak van de Vlaamse Raad om de wettelijke doelstellingen vast te leggen.

Dit amendement wordt verworpen met 2 stemmen voor en 7 tegen.

Een lid vraagt wat met representatieve organisaties wordt bedoeld. In het sociaal recht is duidelijk omschreven wat representatieve verenigingen zijn. Wie zal bepalen of een organisatie al dan niet representatief is ?

De minister zegt dat moet geantwoord worden op de vraag : wanneer wordt een organisatie van een industrietak als representatief beschouwd ? De SERV is de instelling die de representatieve organisaties omvat van werkgevers en werknemers. In de SERV zetelt het VEV als vertegenwoordiger van de Vlaamse werkgeversorganisaties. Men zou bijvoorbeeld kunnen stellen dat het VEV dan moet aanduiden welke federatie representatief is voor een bepaalde bedrijfstak.

Het lid vraagt wat er gebeurt, wanneer een bepaald bedrijf de representativiteit van die bepaalde overkoepelende organisatie niet erkent. Is het niet aangewezen om de norm voor de representativiteit in het decreet op te nemen ?

De minister zegt dat er telkens een keuze moet worden gemaakt van welke norm er zal worden gebruikt voor het bepalen van de representativiteit. Men kan zich niet beperken tot bedrijfsfederaties. Als er een regionale MBO wordt uitgewerkt, dan kunnen de plaatselijke Kamers van Koophandel als representatief worden beschouwd. De vertegenwoordiging in de SERV als enige norm hanteren is dan te beperkt. Dat zou ook zo zijn, wanneer we met nationale sectoren, zoals Fabrimetal moeten onderhandelen. Daarom is het niet aangewezen een strikte norm voor de representativiteit in het decreet op te nemen. Een zekere soepelheid is nodig. Volgens de minister moet er hoe dan ook via de bestaande gestructureerde groeperingen van bedrijven worden gewerkt.

Er zijn volgens de minister drie voorwaarden waaraan de bedrijfsorganisaties moeten voldoen : ze moeten representatief zijn, ze moeten rechtspersoonlijkheid hebben en ze moeten door hun leden gemandateerd zijn om de MBO af te sluiten.

Zich beperken tot de vertegenwoordiging in de SERV, beperkt de gesprekspartners tot die groepen die gelieerd zijn met het VEV, het NCMV en de Boerenbond, want dit zijn in feite de enige drie patronale organisaties die in de SERV vertegenwoordigd zijn.

Het al dan niet representatief zijn van een organisatie is uiteindelijk een feitelijke kwestie, waarover de Vlaamse regering in concreto zal moeten oordelen. Indien een organisatie niet representatief is, heeft de regering er trouwens geen belang bij met die organisatie een MBO af te sluiten.

Na deze verduidelijking wordt het artikel aangenomen met 9 stemmen voor bij 1 onthouding.

Artikel 3

Dit artikel wordt zonder verdere opmerkingen aangenomen met 9 stemmen voor bij 1 onthouding.

Artikel 4

Dit artikel handelt hoofdzakelijk over de verordenende bevoegdheden van het Gewest, na het afsluiten van de MBO.

De heer Barbé dient een amendement in waarbij de woorden „het Gewest” worden vervangen door de woorden de „Vlaamse regering”. (Stuk 401, nr. 2) Volgens de indiener is er een conflict mogelijk tussen de MBO en de milieuvergunning. Voor wat de belangrijke milieuvergunningen betreft, heeft de minister voor leefmilieu de eindbeslissing. Die vergunningen worden na ministeriële eindbeslissing bij ministerieel besluit afgeleverd. Bijvoorbeeld zou de Bestendige Deputatie strengere voorwaarden kunnen opleggen aan een bedrijf, dan diegene die in het convenant zijn bepaald. Wanneer nu dat bedrijf in beroep gaat bij de minister voor leefmilieu, dan kan die niet bij besluit ingaan tegen de bepalingen van het convenant. Dat betekent dus dat bedrijven door het afsluiten van een MBO zelf hun milieuvergunningen regelen. Door de formulering die het amendement voorstelt behoudt de minister van leefmilieu volgens de indiener zijn volledige autonomie wat betreft milieuvergunningen.

De minister verwijst in zijn antwoord naar de memorie van toelichting bij dit artikel. Artikel 4 heeft uitsluitend het optreden van de Vlaamse regering op het oog. Het decreet kan de bevoegdheid van de decreetgever niet beperken. Gewest moet in dit artikel dus gezien worden als synoniem van de Vlaamse Regering.

Bovendien gaat het om algemene verordenende besluiten van de Vlaamse regering en niet om individuele vergunningsbesluiten. De minister verklaart dat het geenszins de bedoeling is van artikel 4 om de vergunningsprocedures te veranderen. Voor de regeling van de rechtspositie van de individuele ondernemingen blijven de vergunningen alleen doorslaggevend. Zoals blijkt uit artikel 2 hebben de MBO's betrekking op de algemene regels voor bepaalde sectoren en subsectoren en niet op de exploitatievoorwaarden voor de individuele ondernemingen. Bij het sluiten van een MBO met een bepaalde sector kan de Vlaamse regering geen afbreuk doen aan de bevoegdheden van andere openbare besturen, zoals bijvoorbeeld de bevoegdheden van de verguningsverlenende overheden in het kader van het milieuvergunningsdecreet zoals blijkt uit artikel 4, paragraaf 2. Ook is de opmerking als zou door een MBO van de vergunningsvoorwaarden in minder strenge zin kunnen worden afgeweken ongegrond, gezien de bepalingen in artikel 3.

De indiener stelt dat de MBO dus een vergunning niet kan ondergraven. Maar wat als bijvoorbeeld bepaalde normen in een MBO worden afgesproken, die lager liggen dan de vergunningen die aan bepaalde bedrijven worden opgelegd? Het is mogelijk dat aan bepaalde bedrijven, bijvoorbeeld wegens hun ligging, strengere normen worden opgelegd, dan aan andere bedrijven van dezelfde sector. Betekent dit dan dat die strengere normen niet van toepassing kunnen zijn voor dat bedrijf? Wat is dan doorslaggevend: de MBO of de normen van de milieuvergunning?

De minister antwoordt dat de sectoriële normen van VLAREM van een hogere orde zijn dan de MBO. De MBO kan dus nooit minder streng zijn dan de VLAREM-normering. Bovendien moet nog maar eens herhaald worden wat in

paragraaf 2 staat, namelijk dat de MBO geen afbreuk doet aan de bevoegdheid van de andere overheden. Als dus de Bestendige Deputatie in een milieuvergunning strengere normen oplegt, dan kan dat niet door een MBO worden ongedaan gemaakt.

Een lid zegt dat duidelijk moet zijn dat een vergunning geen reglementering is.

Een ander lid vraagt wat er zal gebeuren als het Gewest, niettegenstaande de MBO toch een strengere reglementering uitvaardigt. In artikel 11 van het ontwerp staat dan dat zulke reglementering geen einde maakt aan de overeenkomst. Bovendien stelt artikel 3 dat de MBO niet minder streng kan zijn dan de bestaande reglementering. Wat is dan nog de betekenis van het bepaalde in paragraaf 1 ? Kan de andere partij het Gewest dan wegens contractbreuk voor de rechtbank dagen ?

De minister antwoordt dat de regering een strengere reglementering kan opleggen als daarvoor dringende noodzaak is of als dat door internationale wetgeving wordt opgelegd. Artikel 9 bepaalt verder de opzeggingsprocedure van de MBO. Het gaat hier om een procedure zonder schadevergoeding. Als de MBO niet wordt opgezegd, zal de rechter desnoods moeten oordelen over de dwingende noodzaak die er bestaat om een reglementering te verstrengen.

Het amendement van de heer Barbé wordt na dit debat verworpen met 1 stem voor, 8 tegen en 1 onthouding.

Het artikel wordt ongewijzigd aangenomen met 8 stemmen voor bij 2 onthoudingen.

Artikel 5

Dit artikel bepaalt dat de milieubeleidsovereenkomst verbindend is voor de ondertekenende partijen of voor de leden van de Organisatie of een deel ervan.

De heer Barbé stelt een amendement voor dat er toe strekt niet te bepalen dat de MBO verbindend is, maar dat die een resultaatsverbintenis inhoudt. (Stuk 401, nr. 2) Volgens de indiener houdt deze formulering meer garanties in dat de MBO ook resultaten zou opleveren. De resultaatsverbintenis kan worden gecontroleerd, zodat de afdwingbaarheid beter gegarandeerd is.

De minister stelt dat het woord „verbindend” niet hetzelfde betekent als „een resultaatsverbintenis inhouden”. Dit heeft een andere juridische betekenis. Volgens de minister is het misschien aangewezen dat een bepaling in het decreet wordt opgenomen die stelt dat er in elke MBO een resultaatsverbintenis moet worden opgenomen. Dit kan echter beter in een ander artikel worden opgenomen. In dit artikel gaat het om de juridische draagwijdte van de MBO, namelijk het verbindend karakter ervan.

Volgens een lid hoeft in het decreet niet te worden opgenomen dat een MBO een resultaatsverbintenis moet bevatten. Dat is een theoretisch begrip, dat niet in een wet kan worden opgenomen. Men kan er van uitgaan dat een MBO hoe dan ook allerlei resultaatsverbintenissen voor de bedrijven zal bevatten, omdat een MBO zal opleggen aan welke normen de bedrijven zich binnen bepaalde termijnen zullen moeten houden.

Na deze argumentatie trekt de indiener zijn amendement in.

Een lid vraagt wat er gebeurt als er een bedrijf uit de Organisatie treedt na de ondertekening van de MBO. Is dit bedrijf dan nog gebonden aan de verplichtingen die de MBO oplegt ?

De minister zegt dat de Organisatie gemandateerd moet zijn door haar leden, zoals artikel 2, 3° stelt. Anders heeft het geen zin een MBO te onderhandelen met die Organisatie. De overeenkomst blijft bindend voor de bedrijven die lid waren van de Organisatie op het ogenblik van de ondertekening van de overeenkomst. Omgekeerd geldt ook dat de overeenkomst bindend wordt voor bedrijven, die na de ondertekening bij de Organisatie aansluiten. Aansluiten bij de bedrijfsorganisatie betekent dus dat het bedrijf de bepalingen van de lopende milieubeleidsovereenkomst aanvaardt.

Een lid merkt op dat dit toch juridische problemen zou kunnen stellen. Het lijkt logisch dat de deelnemende bedrijven van een Organisatie gebonden zijn aan de MBO, ook als zij achteraf uit de organisatie treden. Het tegenovergestelde zou immers betekenen dat alle bedrijven die niet akkoord gaan met de MBO om die reden uit de Organisatie zouden kunnen treden en daarmee de MBO naast zich neer zouden kunnen leggen. Nochtans zou het beter zijn dit expliciet in het decreet te vermelden.

De heren Brouns, Timmermans en Capoen stellen vervolgens een amendement voor dat een tweede lid toevoegt aan het artikel waarin expliciet wordt gesteld dat de **ondernemingen** die toetreden tot de Organisatie na het sluiten van de overeenkomst, van rechtswege verbonden zijn en dat de leden van een verbonden organisatie zich niet aan hun verbindenissen **kunen** onttrekken door uit de Organisatie te treden. (Stuk 401, nr. 4)

Dit amendement wordt eenparig aangenomen.

Het aldus gewijzigde artikel wordt eveneens eenparig **aangenomen**.

Artikel 6

Dit artikel regelt de procedure voor de totstandkoming van een milieubeleidsovereenkomst .

De heer Barbé stelt een amendement voor dat er toe strekt dat er een nieuwe paragraaf 1 wordt ingevoegd waarin wordt bepaald dat tijdens de voorbereiding van de MBO een milieueffectenrapport wordt opgesteld. (Stuk 401, nr. 2)

Hij stelt eveneens een amendement voor dat een nieuwe paragraaf 2 invoegt waarin wordt gesteld dat de Organisatie verplicht is een algemene openbaarheid van de door haar gebruikte gegevens te waarborgen aan de deskundigen die verantwoordelijk zijn voor het milieueffectenrapport. (Stuk 401, nr. 2)

De minister zegt dat de uitvoering van zulke milieueffectenrapporten in de praktijk haast onmogelijk is. De MER-procedure is bedoeld voor de evaluatie van milieueffecten van bepaalde projecten en niet van overeenkomsten in hun globaliteit. Bij het opstellen van MBO's milieueffectrapporten voorschrijven zou betekenen dat er een totaal andere MER-procedure zou moeten worden uitgewerkt. De commissie **Bocken** werkt aan het opstellen van een algemene MER-procedure, waarna moet worden nagegaan welke activiteiten MER-plichtig zijn en welke niet.

Beide amendementen worden verworpen met 1 stem voor, 7 tegen bij 1 onthouding.

Bij paragraaf 3 dient de heer Buisseret een amendement in dat stelt dat de adviezen van de SERV en de MINA-Raad bij het ontwerp van MBO bindend zijn. (Stuk 401, nr. 3) Aansluitend bij dit amendement wordt het tweede lid van § 3 weggelaten en worden er verwijzingen naar deze paragraaf in de paragrafen 5 en 6 weggelaten. Volgens de indiener wordt hiermee een garantie gegeven dat een onafhankelijke derde instantie zich uitspreekt over de MBO.

De minister stelt dat de uiteindelijke beslissing bij de politieke verantwoordelijken moet liggen en niet bij adviesorganen. Bovendien stelt hij dat het niet alleen de bedrijven zijn die informatie kunnen geven over de MBO, maar ook de administratie, zodat de inhoud van de MBO niet alleen van de informatie van de bedrijven afhangt.

Dit amendement wordt in zijn geheel verworpen met 1 stem voor en 9 tegen.

Bij de paragrafen 3 en 4 dienen de heren Capoen, Brouns en Timmermans amendementen in die als bedoeling hebben dat de procedure binnen een welbepaalde termijn kan worden afgehandeld. (Stuk 401, nr. 3) Er wordt een termijn van in het totaal drie maanden voorgesteld. In deze paragrafen is het begin van de termijnen niet uitdrukkelijk bepaald, wat tot vertraging zou kunnen leiden. In paragraaf 3 wordt opgenomen dat het bezorgen van de MBO aan de SERV en de MINA-Raad uiterlijk gelijktijdig met de publikatie van de samenvatting in het Belgisch Staatsblad moet gebeuren. In paragraaf 4 wordt opgenomen dat de mededeling aan de voorzitter van de Vlaamse Raad moet gebeuren ten laatste veertien dagen na de ontvangst van de adviezen van de SERV en de MINA-Raad.

De minister zegt in te kunnen stemmen met de voorgestelde termijnen, die zijns inziens correct zijn.

Dit amendement wordt aangenomen met 9 stemmen voor bij 1 onthouding.

De heer Verwilghen dient bij paragraaf 4 een amendement in dat er toe strekt de tweede zin te vervangen door de bepaling dat de Vlaamse Raad binnen een termijn van 45 dagen na ontvangst van het ontwerp van MBO, de overeenkomst moet goedkeuren of verwerpen. (Stuk 401, nr. 3) Volgens de indiener is de in het ontwerp voorgestelde formulering niet logisch. Er moet expliciet worden gesteld dat de Vlaamse Raad, als hoogste wetgevende orgaan de MBO moet goedkeuren, of verwerpen als de Raad er niet mee akkoord kan gaan.

De minister zegt dat de Vlaamse Raad zich uiteraard moet uitspreken. De in het ontwerp voorgestelde procedure stelt duidelijk dat de MBO niet wordt afgesloten, als de Vlaamse Raad er zich tegen verzet. Het amendement van de heer Verwilghen zwijgt echter over wat er moet gebeuren als de Vlaamse Raad de MBO niet goedkeurt.

Het amendement van de heer Verwilghen wordt verworpen met 1 stem voor, 8 tegen bij 1 onthouding.

Eveneens bij paragraaf 4 dient de heer Barbé een amendement in dat er toe strekt dat de Vlaamse Raad zich ook bij motie kan uitspreken over de MBO. (stuk 401, nr. 2) Volgens de heer Barbé is het nauwelijks mogelijk om binnen de 45 dagen de volledige procedure van een resolutie te doorlopen binnen de Vlaamse Raad. Het amendement stelt voor dat het verzet ook kan worden geformuleerd in een motie, na een interpellatie.

Er wordt opgemerkt dat volgens het reglement van de

Vlaamse Raad dit een met redenen omklede motie is, die inderdaad slechts tot besluit van een interpellatie of tot besluit van een verklaring of mededeling van de Vlaamse regering kan worden ingediend.

Dit amendement wordt aangenomen met 9 stemmen voor, 1 tegen en 1 onthouding.

Het aldus gewijzigde artikel wordt aangenomen met 10 stemmen voor bij 1 onthouding.

Artikel 7

Dit artikel handelt over de toetreding van een organisatie van ondernemingen bij een MBO die reeds is afgesloten.

De heer Barbé dient een amendement in dat voorstelt de toetreding van een nieuwe organisatie van ondernemingen enkel te laten afhangen van de toestemming van het Gewest en niet van die van de ondertekenende organisatie. (Stuk 401, nr. 2) Het gaat volgens de indiener niet op dat een organisatie van ondernemingen een veto-recht heeft tegen de aansluiting van andere organisaties bij een MBO. Een uitbreiding kan de werking van de MBO alleen maar ten goede komen.

De minister zegt dat deze kwestie problematisch is. Een MBO is een overeenkomst tussen partijen, waarbij in principe de partijen beide akkoord moeten zijn als er iets aan de overeenkomst wordt gewijzigd.

Het amendement kan alleen in overweging worden genomen, als daaraan de voorwaarde wordt verbonden dat er geen inhoudelijke wijziging aan de tekst van de overeenkomst wordt aangebracht, bij de toetreding van een bijkomende organisatie.

Volgens een lid is er onder de voorwaarde dat de tekst niet wordt gewijzigd, geen juridisch bezwaar tegen het al dan niet toetreden van andere organisaties tot een MBO.

Het amendement wordt aangenomen met 9 stemmen voor, 1 tegen bij 1 onthouding.

Het artikel wordt aldus gewijzigd eenparig aangenomen.

Artikel 8

Dit artikel handelt over de geldigheidsduur van de milieu-beleidsovereenkomsten.

De heer Barbé dient een amendement in bij paragraaf 2 dat er toe strekt dat het voornemen tot verlenging van de MBO steeds moet worden gemotiveerd door de Vlaamse regering. (Stuk 401, nr. 2)

Een amendement van dezelfde strekking, wordt voorgesteld door de heren Capoen, Brouns en Timmermans. (Stuk 401, nr. 3) Dit amendement stelt dat de regering de redenen die een verlenging verantwoorden moet mededelen.

Volgens een lid is de formulering van het tweede amendement juridisch correcter. Het is niet aangewezen om over een gemotiveerd voornemen te spreken, aangezien er een juridische discussie over de term motivatie kan ontstaan, waarin dan een risico voor nietigverklaring van de MBO kan liggen.

De heer Barbé trekt zijn amendement in.

Het amendement van de heren Capoen, Brouns en Timmermans wordt éénparig aangenomen.

Een amendement van de heer Barbé dat stelt dat de Vlaamse Raad zich ook bij met redenen omklede motie kan verzetten tegen de verlenging (stuk 401, nr. 2), wordt aangenomen met 9 stemmen voor, 1 tegen bij 1 onthouding.

Amendementen van de heer Buisseret die voortvloeien uit het verworpen amendement bij artikel 6, (stuk 401, nr. 3) worden door de indiener ingetrokken.

Het gewijzigde artikel wordt eenparig aangenomen.

Artikel 9

Dit artikel handelt over het opzeggen van een milieubeleidsovereenkomst.

Er is discussie over de opzeggingstermijnen.

De opzeggingstermijn is in de voorgestelde tekst vastgelegd op zes maanden. De heren Capoen, Brouns en Timmermans stellen een amendement voor waarin wordt bepaald dat de opzeggingstermijn zes maanden is, tenzij anders bepaald in de overeenkomst. (stuk 401, nr. 3) Ook stellen zij dat de opzeggingstermijn niet langer kan zijn dan één jaar.

Een lid merkt op dat één jaar een erg lange termijn is. Volgens hem is zes maanden voor de opzegging erg redelijk.

Een van de indieners antwoordt dat het de bedoeling is van het amendement meer flexibiliteit te geven dan de strikte zes maanden. Dat wil niet zeggen dat de opzeggingstermijn automatisch steeds een jaar zal zijn. Soms is het verantwoord om een langere opzeggingstermijn dan zes maanden te hebben.

De minister stelt dat een langere opzeggingstermijn voor de overheid ook een garantie kan zijn dat de overeenkomst langer zal blijven lopen. Als de overheid een MBO afsluit, is dat immers vanuit de overtuiging dat dit een goede overeenkomst ten dienste van het algemeen belang is.

Dezelfde indieners stellen achteraf nog een subamendement voor dat stelt dat elke langere termijn van rechtswege herleid wordt tot één jaar. (Stuk 401, nr. 4) Daarmee wordt de garantie gegeven dat een jaar de maximale opzeggingstermijn is.

Dit subamendement wordt eenparig aangenomen. Het amendement in hoofddorde wordt aangenomen met 10 stemmen voor bij 1 onthouding.

Een amendement van dezelfde indieners vervangt de laatste zin van het artikel met een omschrijving van de vorm waarin de opzegging moet gebeuren. (Stuk 401, nr. 4) De kennisgeving van de opzegging gebeurt, op straffe van nietigheid, hetzij bij een ter post aangetekende brief, hetzij bij deurwaardersexploot. De indieners stellen dat daarmee de volledige procedure in het artikel zelf wordt omschreven, waardoor een uitvoeringsbesluit voor de uitvoering ervan overbodig wordt.

Dit amendement wordt eenparig aangenomen.

Een lid merkt hierna op dat er nog een zaak moet geregeld worden : vanaf wanneer begint de opzeggingstermijn te lopen ?

Om dit te regelen dienen de heren Landuyt en Desmet een amendement in dat stelt dat de opzeggingstermijn begint te lopen vanaf de eerste dag van de maand volgend op de kennisgeving. (Stuk 401, nr. 4)

Dit amendement wordt eenparig aangenomen.

Het aldus gewijzigde artikel wordt aangenomen met 10 stemmen voor bij 1 onthouding.

Artikel 10

Dit artikel handelt over de controle op de naleving van de milieubeleidsovereenkomst .

De heer Barbé stelt een amendement voor met een nieuwe tekst van het ontwerp voor paragraaf 1. (stuk 401, nr. 2) De oorspronkelijke tekst stelt dat in de MBO zelf wordt bepaald op welke manier controle zal worden uitgeoefend op de naleving van de voorschriften van de MBO. Het amendement van de heer Barbé bepaalt dat de Vlaamse regering door middel van een uitvoeringsbesluit zal bepalen op welke manier de controle op de naleving van MBO's zal worden geregeld.

De indiener stelt dat aan de ondertekenende partijen carte **blanche** voor de controle wordt gegeven. Het is volgens hem een minimum vereiste dat de Vlaamse regering zelf nadere regelen zou uitwerken voor de controle.

De minister stelt dat in elke MBO de controlemiddelen moeten worden vastgelegd. Ook de overheid kan dan kiezen welke controle het meest efficiënt is voor de specifieke MBO. Hoe dan ook is er steeds een verplichting tot controle op de naleving van de overeenkomst en kunnen er slechts overeenkomsten worden afgesloten die ook controleerbaar zijn.

Een lid vraagt of de controle die in een MBO is opgenomen, tegelijkertijd de andere controlebevoegdheden van de overheid beperkt .

De minister stelt dat dit niet zo is en verwijst daarbij naar artikel 3 dat duidelijk stelt dat de MBO de geldende wetgeving of reglementering niet kan vervangen, noch in minder strenge zin ervan afwijken. De minister herhaalt dat de MBO dus niet in de plaats van de wet komt. De **controlebevoegdheid** van de overheid blijft zoals wettelijk bepaald. Artikel 3 is ondubbelzinnig : alle decreten, besluiten en reglementering blijven geldig. Een MBO kan zelfs een bepaling bevatten dat bedrijven worden gecontroleerd om na te gaan of de resultaatsverbintenis die de MBO inhoudt wordt gerespecteerd, alhoewel die controle niet voorzien wordt in de bestaande reglementering. In die zin is de MBO een aanvullend controle-instrument .

De indiener van het amendement zegt dat zulk aanvullend instrument niet nodig is, als op dit ogenblik het bestaande controle-instrumentarium ten volle zou worden benut. Dat mag dus geen reden zijn om MBO's af te sluiten.

De minister antwoordt hierop dat de milieu-inspectie zeer goed werk levert. Het is echter aan het gerecht om uit te maken of de **PV's** van de inspectie een basis zijn om tot vervolgingen over te gaan. Heel wat van die **PV's** worden geseponeerd. Met de procureurs-generaal is nu een afspraak gemaakt om het seponeringsbeleid uit te leggen. De inspectie werkt in elk geval zeer nauwgezet, waardoor zeer veel overtredingen aan de parketten worden gesignaleerd.

Het amendement van de heer Barbé wordt verworpen met 1 stem voor en 9 tegen.

Het artikel wordt ongewijzigd aangenomen met 9 stemmen voor bij 1 onthouding.

Artikel 11

Dit artikel wordt zonder verdere opmerkingen eenparig aangenomen.

Artikel 12

Dit artikel bepaalt dat er over de uitvoering van de milieu-beleidsovereenkomst verslag moet worden uitgebracht bij de Vlaamse Raad.

De heer Barbé stelt bij amendement voor de volledige tekst van dit artikel te vervangen door twee paragrafen. (Stuk 401, nr. 2)

In de eerste paragraaf wordt dan bepaald dat er een jaarlijks verslag wordt uitgebracht bij de Vlaamse Raad waarbij een milieu-effectbeoordeling wordt opgemaakt door onafhankelijke deskundigen en waarbij ook een lijst wordt gevoegd van de bedrijven die de overeenkomst niet naleven.

In de tweede paragraaf wordt bepaald dat als de Vlaamse Raad bezwaar maakt tegen de MBO na de indiening van dit verslag, het Gewest de overeenkomst opzegt.

Een amendement van de heren Brouns, Timmermans en Capoen stelt eveneens voor het artikel in twee paragrafen op te delen. (Stuk 401, nr. 4) De oorspronkelijke tekst wordt dan paragraaf 1, met dien verstande dat er aan wordt toegevoegd dat er jaarlijks verslag moet worden uitgebracht. Paragraaf 2 is een gelijklopende bepaling als hetgeen de heer Barbé in zijn amendement voorstelt als tekst voor paragraaf 2.

De minister zegt akkoord te zijn met hetgeen wordt voorgesteld in paragraaf 2 van de amendementen. Hij is echter niet akkoord met paragraaf 1 van het amendement van de heer Barbé. Hij geeft hiervoor dezelfde argumentering inzake de MER, als degene die hij reeds gaf bij de bespreking van artikel 6.

Paragraaf 1 van het amendement van de heer Barbé wordt verworpen met 1 stem voor en 10 tegen.

De aanvulling die de heren Brouns, Timmermans en Capoen voorstellen bij de oorspronkelijke tekst van het artikel (invullen van het woord „jaarlijks” voor het woord „verslag”), wordt éénparig aangenomen.

Paragraaf 2 van het amendement van de heer Barbé en tegelijkertijd ook van het amendement van de heren Brouns, Timmermans en Capoen wordt eenparig aangenomen.

Het gewijzigde artikel wordt aangenomen met 10 stemmen voor bij 1 onthouding.

Artikel 13

Dit artikel stelt dat de bepalingen van het decreet van toepassing zijn op de milieubeleidsovereenkomsten die gesloten zullen worden na de inwerkingtreding van het decreet.

De heren Brouns, Timmermans en Capoen stellen bij amendement voor de woorden „dwingend recht” te vervangen door de woorden „van openbare orde”. (Stuk 401, nr. 4)

Volgens de indieners worden met deze formulering discussies over of het dwingend recht in het belang van de ene of de ander partij zou zijn, uitgesloten. Nu wordt duidelijk gezegd dat als een dwingende regel van het decreet wordt overtreden, dit de absolute nietigheid van de MBO betekent.

Dit amendement wordt eenparig aangenomen.

De heer Barbé stelt een amendement voor dat er toe strekt dat een nieuw tweede lid wordt toegevoegd waarin wordt bepaald dat de milieubeleidsovereenkomsten die reeds zijn afgesloten, niet kunnen worden gewijzigd of verlengd , dan volgens de bepalingen van dit decreet. (Stuk 401, nr. 2)

Ook dit amendement wordt eenparig aangenomen.

Het aldus gewijzigde artikel wordt eenparig aangenomen.

4. Eindstemming

Het gewijzigde ontwerp van decreet wordt ten slotte aangenomen met 10 stemmen voor en 1 tegen.

De verslaggever,

R. LANDUYT

De voorzitter,

M. CAPOEN

TEKST AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE**Artikel 1**

Dit decreet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 39 van de Grondwet.

Artikel 2

Een milieubeleidsovereenkomst is iedere overeenkomst tussen het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering, hierna te noemen het Gewest, enerzijds, en een of meer overkoepelende, representatieve organisaties van ondernemingen, hierna te noemen de Organisatie, anderzijds, met het doel milieuverontreiniging te voorkomen, de gevolgen ervan te beperken of weg te nemen of een doelmatig milieubeheer te bevorderen.

Het Gewest kan alleen milieubeleidsovereenkomsten afsluiten met organisaties die aantonen dat zij

1° rechtspersoonlijkheid bezitten ;

2° representatief zijn voor ondernemingen die hetzij een bepaalde gemeenschappelijke activiteit uitoefenen, hetzij geconfronteerd worden met een bepaald gemeenschappelijk leefmilieuprobleem, hetzij gevestigd zijn in een zelfde gebied ; en

3° door hun leden gemandateerd zijn om met het Gewest een milieubeleidsovereenkomst te sluiten en hen hierdoor te verbinden zoals bepaald in artikel 5.

Artikel 3

Een milieubeleidsovereenkomst kan de geldende wetgeving of reglementering niet vervangen, noch in minder strenge zin ervan afwijken.

Artikel 4

§ 1. Het Gewest zal, gedurende de geldingstermijn van de milieubeleidsovereenkomst, geen reglementering uitvaardigen door middel van een uitvoeringsbesluit die, met betrekking tot de door de milieubeleidsovereenkomst behandelde punten, strengere eisen stelt dan deze laatste. Het Gewest blijft evenwel bevoegd om verordenend op te treden, hetzij in geval van dringende noodzaak, hetzij om te voldoen aan dwingende verplichtingen van internationaal- of Europees-rechtelijke aard. Vooraleer gebruik te maken van deze bevoegdheid, pleegt het Gewest overleg met de andere partijen bij de milieubeleidsovereenkomst .

Het Gewest is bevoegd om de inhoud van de milieubeleids-overeenkomst, ook gedurende de geldingstermijn ervan, geheel of gedeeltelijk in reglementering om te zetten.

§ 2. Een milieubeleidsovereenkomst doet geen afbreuk aan de bevoegdheid van andere overheden dan het Gewest.

Artikel 5

Een milieubeleidsovereenkomst is verbindend voor de partijen. Naar gelang van hetgeen bepaald is in de overeenkomst is zij tevens verbindend voor al de leden van de Organisatie of voor een in het algemeen omschreven groep ervan.

De ondernemingen die na het sluiten van de overeenkomst tot de Organisatie toetreden worden van rechtswege verbonden. De leden van een verbonden Organisatie kunnen zich niet aan hun verbintenissen onttrekken door uit de Organisatie te treden.

Artikel 6

§ 1. Een samenvatting van het ontwerp van milieubeleids-overeenkomst wordt, op initiatief van het Gewest, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad en in de andere media hiertoe aangewezen bij besluit van de Vlaamse regering. Deze samenvatting omschrijft minstens het voorwerp en de algemene strekking van de milieubeleidsovereenkomst. Het volledige ontwerp van de overeenkomst ligt gedurende dertig dagen ter inzage op de plaats in de bekendmaking bepaald.

§ 2. Binnen dertig dagen na de publikatie van de samenvatting in het Belgisch Staatsblad, kan iedereen zijn bezwaren en opmerkingen schriftelijk ter kennis brengen van de bevoegde diensten van de Vlaamse regering die daartoe aangewezen zijn in de bekendmaking. Deze diensten onderzoeken de bezwaren en de opmerkingen en sturen ze aan de Organisatie.

§ 3. Het ontwerp van milieubeleidsovereenkomst wordt uiterlijk gelijktijdig met de publikatie van de samenvatting in het Belgisch Staatsblad bezorgd aan de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen en de Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen, die een met redenen omkleed advies uitbrengen binnen een vervaltermijn van dertig dagen na ontvangst van het ontwerp. Dit advies is niet bindend.

Als een van de voormelde consultatieve organen een negatief advies uitbrengt over het ontwerp, verantwoordt het Gewest zijn beslissing om de overeenkomst toch te sluiten, in een verslag gevoegd bij de publikatie bedoeld in § 6.

§ 4. Het ontwerp van milieubeleidsovereenkomst wordt, samen met de adviezen uitgebracht door de consultatieve organen bedoeld in § 3 en ten laatste veertien dagen na ontvangst van deze adviezen, meegedeeld aan de voorzitter van de Vlaamse Raad. Indien de Vlaamse Raad zich binnen een termijn van vijfenveertig dagen na ontvangst van het ontwerp bij resolutie of bij met redenen omklede motie verzet tegen de sluiting van de overeenkomst, wordt deze niet gesloten. Deze termijn wordt geschorst tijdens de periode dat de Vlaamse Raad niet in zitting is.

§ 5. Indien het ontwerp van milieubeleidsovereenkomst wordt aangepast naar aanleiding van de bezwaren bedoeld in § 2 of adviezen bedoeld in § 3, kan de overeenkomst worden gesloten, zonder dat de procedure omschreven in § 1 tot en met § 4 opnieuw moet worden gevolgd.

§ 6. Een milieubeleidsovereenkomst wordt, na ondertekening door de partijen, integraal bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad, in voorkomend geval voorafgegaan door het verslag bedoeld in § 3.

§ 7. Behoudens andersluidend beding treedt een milieubeleidsovereenkomst in werking de tiende dag na de publikatie ervan in het Belgisch Staatsblad.

Artikel 7

Alleen met de toestemming van het Gewest kan een organisatie van ondernemingen, die voldoet aan de voorwaarden

bepaald in artikel 2, toetreden tot een milieubeleidsovereenkomst, volgens de procedure vastgesteld bij besluit van de Vlaamse regering. Deze toetreding wordt bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad. Vanaf de dag van de bekendmaking is de milieubeleidsovereenkomst verbindend voor de toetredende organisatie. Naar gelang van hetgeen bepaald is in de toetredingsakte is zij tevens verbindend voor al de leden van de toetredende organisatie of voor een in het algemeen omschreven groep ervan. Door de toetreding wordt de toetredende organisatie partij bij de milieubeleidsovereenkomst.

Artikel 8

§ 1. Een milieubeleidsovereenkomst wordt gesloten voor een bepaalde termijn, die in geen geval langer mag zijn dan vijf jaar. Een milieubeleidsovereenkomst kan niet stilzwijgend worden verlengd.

§ 2. Het Gewest en een of meer van de verbonden Organisaties kunnen overeenkomen een milieubeleidsovereenkomst ongewijzigd te verlengen.

De Vlaamse regering deelt het voornemen om een milieubeleidsovereenkomst te verlengen, samen met de redenen die deze verlenging verantwoorden, minstens drie maanden voor het verstrijken van de geldingsduur van de overeenkomst, mee aan de consultatieve organen bedoeld in artikel 6, § 4. Deze consultatieve organen brengen een advies uit binnen een vervaltermijn van dertig dagen. Dit advies is niet bindend. Als een van deze organen een negatief advies uitbrengt over de verlenging van een milieubeleidsovereenkomst, verantwoordt het Gewest zijn beslissing om de overeenkomst toch te verlengen, in een verslag, gevoegd bij de bekendmaking van de verlenging.

De Vlaamse regering deelt het voornemen tot verlenging, samen met de adviezen van de in het vorige lid bedoelde consultatieve organen, minstens twee maanden voor het verstrijken van de geldingsduur van de overeenkomst, mee aan de voorzitter van de Vlaamse Raad. Indien de Vlaamse Raad zich binnen een termijn van vijfenveertig dagen na ontvangst van deze mededeling bij resolutie of bij met redenen omklede motie verzet tegen de verlenging van de overeenkomst, wordt deze niet verlengd. Deze termijn wordt geschorst tijdens de periode dat de Vlaamse Raad niet in zitting is.

De verlenging van een milieubeleidsovereenkomst wordt bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad, in voorkomend geval voorafgegaan door het verslag bedoeld in het tweede lid.

§ 3. Tijdens haar geldingsduur kunnen de partijen overeenkomen een milieubeleidsovereenkomst te wijzigen. In dit geval dienen de bepalingen van artikel 6 te worden toegepast. De wijzigingen worden bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad. Zij zijn verbindend voor al wie voorheen door de overeenkomst verbonden was.

Artikel 9

De partijen kunnen te allen tijde een milieubeleidsovereenkomst opzeggen, mits zij een opzeggingstermijn in acht nemen. Behoudens andersluidend beding in de overeenkomst bedraagt deze termijn zes maanden. In geen geval mag de in de overeenkomst bepaalde opzeggingstermijn langer zijn dan één jaar. Elke langere termijn wordt van rechtswege herleid tot één jaar. Indien de opzegging niet uitgaat van het

Gewest, moet zij gebeuren door de andere partijen gezamenlijk. De kennisgeving van de opzegging gebeurt op straffe van nietigheid, hetzij bij een ter post aangetekende brief, hetzij bij deurwaardersexploot. De opzeggingstermijn begint te lopen vanaf de eerste dag van de maand volgend op de kennisgeving.

Artikel 10

§ 1. In een milieubeleidsovereenkomst wordt bepaald op welke manier controle zal worden uitgeoefend op de naleving van haar voorschriften.

§ 2. In geval van overtreding van de voorschriften van een milieubeleidsovereenkomst kan iedereen die erdoor verbonden is de dwanguitvoering in natura of bij equivalent vorderen van de overtreder.

Artikel 11

Een milieubeleidsovereenkomst eindigt hetzij bij overeenkomst tussen de partijen, hetzij door het verstrijken van de termijn, hetzij door opzegging. Het uitvaardigen van reglementering overeenkomstig artikel 4 maakt geen einde aan de overeenkomst.

Artikel 12

§ 1. De partijen brengen bij de Vlaamse Raad jaarlijks verslag uit over de uitvoering van de milieubeleidsovereenkomst. De vormen en de voorwaarden die bij deze verslaggeving moeten worden nageleefd, worden bepaald bij besluit van de Vlaamse regering.

§ 2. Indien de Vlaamse Raad binnen een termijn van vijfenveertig dagen na ontvangst van het in § 1 bedoelde verslag bij resolutie of bij met redenen omklede motie bezwaar maakt tegen de milieubeleidsovereenkomst, zegt het Gewest de overeenkomst op.

Artikel 13

De bepalingen van dit decreet zijn van openbare orde. Zij zijn van toepassing op de milieubeleidsovereenkomsten die gesloten zullen worden na de inwerkingtreding van dit decreet.

Milieubeleidsovereenkomsten die gesloten werden voor het van kracht worden van dit decreet kunnen niet gewijzigd of verlengd worden, tenzij volgens de bepalingen van dit decreet.
